

Kapitola 12. Hledání pravdy

Předcházející část: Kapitola 11. Na cestě

Kapitola 12

HLEDÁNÍ PRAVDY

Otázka: Odkud začít hledání odhalení duchovní pravdy, které se nazývá osvícení?

Odpověď: Je to jednoduché. Začněte s tím, kdo jste a co jste. Všechna Pravda je uvnitř vás. Použijte jako oporu osvědčená učení.

Otázka: Kde mohu najít realitu věčné pravdy?

Odpověď: Začněte s tím, že přijmete velmi důležitou představu: veškerá pravda je subjektivní. Není nutné obětovat celý život hledání objektivní pravdy, protože neexistuje. Dokonce, i kdyby existovala, nebylo by možné ji nalézt žádným jiným způsobem, než čistě subjektivním prožitkem. Jakékoliv poznatky, jakákoliv moudrost jsou subjektivní. Nic není považováno za existující, dokud to nebylo subjektivně prožito. Dokonce i čistě hypotetický hmotný svět, kdyby existoval, by mohl být považován za existující pouze díky subjektivní smyslové zkušenosti. Dokonce i nejnásilnější materialista je nucen přiznat, že nakonec jen jeho subjektivní poznání propůjčuje hmotnému váhu důvěryhodnosti.

Otázka: Mezi objektivní a subjektivní realitou není žádný rozdíl?

Odpověď: Veškerá realita je subjektivní. Jakákoliv pozice je jen iluze založená na dualitě. Subjektivní a objektivní to je jedno a to samé a je celé; jsou to jen popisy z různého úhlu pohledu. Realita není založena na vnímání, trvání, popisu, formě nebo rozměru. Všechny tyto vlastnosti se týkají samotného vnímání, které je svou povahou přechodné, náhodné, omezené, iluzorní a duální.

Otázka: Co cenného představují význační učitelé a učení?

Odpověď: Dar není omezen informacemi, fakty nebo moudrostí, ale pouze úrovní či vrstvou vědomí, které je vyzařuje. Veliká síla moci se udržuje čistotou kontextu. Užitečnost mnoha učení byla zničena chybou v kontextu jejich přenosu, a proto se jejich hodnota snižovala nebo zkreslovala. Cožpak by lidstvo mohlo jinak dojít k znovu a znovu opakujícímu se scénáři tak strašlivých a ohavných činů v průběhu historie, spáchaných ve jménu náboženství, teologických dogmat, nebo polohování? Jakýkoliv lidský trestný čin můžeme odůvodnit a racionalizovat zkresleným prohlášením, které tvrdí, že je to pravda, protože je to převzato z Písma. „Těmi, kteří chtějí moc, slávu, bohatství a kontrolu nad ostatními“. Dogmata se skrývají pod rouškou pravdy a produkují slogany, které vedou celé civilizace po cestě pokrytectví, arogance a oddanosti k temné a hrozné smrti. Všechny takové říše hynou.

Otázka: Jaký je rozdíl mezi Bohem, Podstatou, Buddhou, Kristem, Avatárem, Pravdou,

Osvícením, „JÁ“, Křísnou, Realitou, Uvědoměním, Jednotou, Absolutnem, Všechno Jsoucím, Integritou a Božstvím?

Odpověď: Žádný. Různé jazykové formy odráží kulturu, ze které učení vzešlo.

Otázka: Opravdu není žádný rozdíl mezi pravdami různých učení?

Odpověď: Ve skutečnosti rozdíl být nemůže. Všechny údajné rozdíly jsou způsobeny pouze nedorozuměním a odrážejí omezení kontextu. Mohou nastat rozdíly mezi náboženstvími, ale ne mezi pravdivými duchovními učením. Spiritualita spojuje; náboženství rozděluje.

Otázka: Jak je to možné?

Odpověď: Jakákoliv pravda existuje sama o sobě, je úplná, dokonalá a komplexní, nezávisí na místě, době trvání není dělitelná na části. Vzhledem k tomu, že pravda existuje sama o sobě v celém svém rozsahu, samozřejmý subjektivní stav „JÁ“ obsahuje Vše Jsoucí. Vše Jsoucí nepředpokládá dělení na části.

Otázka: Co je to „JÁ“?

Odpověď: „Nekonečné „JÁ“ to je subjektivní realita, skrytá pod individuálním „JÁ“, umožňující vnímat „JÁ“ jako lidské bytí. Je to absolutní „JÁ“, které může samo o sobě tvrdit: „JÁ“. Dá se říci, že Descartes to pochopil přesně naopak. Pravda není v tom, že „Já myslím, tedy jsem“, ale v tom, že „já existuji, z toho vyplývá, že myslím.“ Vědomí, nebo schopnost poznání, je bez formy, a slouží jako pozadí, na němž je identifikována forma. Díky ne-foremnosti zdánlivé prázdnoty prostoru můžeme vnímat formu.

„Něco“ může být určeno jen proto, že vyčnívá v nedostatku jiných věcí. Díky jasné obloze vidíme mraky.

Otázka: Existuje krátká cesta k osvícení?

Odpověď: Ano, existuje. Můžete věnovat mnoho životů studiu duchovních a filozofických učení na světě, ale nakonec se jen do všeho zaplést a zklamat se. Usilujte o „poznání“ a ne „poznávání“. Poznání znamená subjektivní zkušenost, poznávání je hromadění faktů. Nakonec všechna fakta zmizí, a poznávat více není co. Uvědomme si, že „JÁ“ člověka – to je Vše Jsoucí, co bylo, je a bude, co ještě zbývá, aby se poznávalo? Dokonalost je ve své podstatě úplná a dokonalá.

Otázka: Jak je to možné?

Odpověď: Protože, když se něčím stanete, nebudete to potřebovat více poznávat. Poznávání předpokládá nedokončenost. Já reprezentuji Dokončení. Povědomí o tom, že již jste a vždy jste byli, Vším Jsoucím, neponechává mnoho prostoru pro doplnění.

Otázka: To je těžké pochopit.

Odpověď: Jen proto, že se falešné „Já“ se ztotožňuje s omezeními a formou.

Otázka: A co „učení“?

Odpověď: Po poznání Reality se veškeré učení zastaví. Mysl utichá. V klidu a nehybnosti vše jsoucím vydává svůj vlastní význam a pravdu a shledává, že povaha bytí je Božsky ohromující. Všechno vyzařuje Boží podstatu samotného Bytí. Jsoucí a Božské to je totéž. Prostřednictvím Neztělesněného září Ztělesněné, které je ve své podstatě také Neztělesněné. Neexistuje dualita ztělesněného a neztělesněného. Všechny zjevné rozdíly zmizí, když člověk přesáhne vnímání – libovolný a omezený úhel pohledu. Vnímání vytváří dualitu. Je to fakt vnímání, nikoli filozofická úvaha. Filozofie může být užitečná, ale slouží pouze intelektuální paralelou k realitě, ve které není možná žádná filozofie.

Otázka: O čem tedy mluvíme?

Odpověď: Jakákoliv informace přispívá k intuitivnímu porozumění a poznání. Pravda je poznatelná. Prezentuje se v oblasti poznání, která je připravena k tomu, aby se mohla vyjevit. Pravdy a osvětlení nemůže být dosaženo. Je to stav nebo okolnost, která se projevuje v odpovídajících podmínkách.

Otázka: Co přispívá k těmto okolnostem?

Odpověď: Pokora je mnohem důležitější než jakékoliv hromadění faktů. Dokud člověk nezažije plně přítomnost Boha v celé jeho ohromující, absolutní Podstatě, tak se dá předpokládat, že člověk ve skutečnosti nic nezná, a že všechno nahromaděné takzvané vědění je jen nevědomost a pýcha. To vnitřní, které říká: „Já vím,“ tímto tvrzením dokazuje svoji faleš, protože jinak by to netvrdilo.

Otázka: Tak co je iluze, o které tolik slyšíme?

Odpověď: Celá iluze vnímání, kterou ego nazývá realitou, se zcela a úplně vytváří polohováním. Je důležité pochopit své vlastní vnímání vědomí a pochopit ho. Pečlivým pozorováním zjistíme, že když mysl zaujímá nějakou pozici, je generována výběrem, výcvikem, touhou, emocemi, nebo politickým či náboženským hlediskem. Při náhodném polohování nebo moralizování všechny akce a události můžeme určit jako správné nebo nesprávné. Polohování generuje všechny nesmyslné oběti a utrpení ve světě.

Otázka: Co je příčinou této chyby?

Odpověď: Odsouzení. Je to největší domýšlivost ega. Písmo říká: „Nesudte, abyste nebyli souzeni.“ Kristus přikázal odpouštět. Buddha řekl, že není nic k odsouzení, protože vnímání může vidět pouze iluzi. Vnímání je vždy zkreslené a omezeno libovolným kontextem. Ve skutečnosti je odsouzení nemožné.

Otázka: Bývá odsouzení oprávněné?

Odpověď: Vždy je možné ho racionalizovat. V etice se tvrdí základní axiom: Cíl neospravedlňuje prostředky. Neschopnost pochopit tuto zásadu vede k totalitě a vážným duchovním chybám. Můžete použít „dobrý“ výsledek pro omluvu barbarského chování, proto se k nim aktivně uchylují v naší společnosti pro společenské ospravedlnění chování, které je v rozporu s duchovními požadavky. Tato narušení ničí samotnou strukturu společnosti a vyznívají jako převládání špatného chování,

kriminality a utrpení ve všech jeho formách.

Otázka: Jak se může lidstvo dostat z této slepé uličky?

Odpověď: Nejrychlejší způsob, jak se zbavit problémů a neznalosti – získat vhled do podstaty samotného vědomí. Poznání o povaze vědomí katapultuje člověka přes všechny problémy a omezení. Je to nejdůležitější předmět studia ze všech, protože je na něm založena zkušenost lidstva a všechny lidské činnosti. Věda se vyvíjí jen do stádia, po kterém se nemůže pohybovat dopředu, aniž by pochopila podstatu vědomí. Proto probíhá tolik mezinárodních konferencí v oblasti vědy a vědomí, vyvolávajících velký zájem a přitahují mnoho návštěvníků. Doposud takové iniciativy brzdil nedostatek vhodných nástrojů pro studium nejrozvinutějších aspektů lidské mysli.

Otázka: Slyšeli jsme, že cestu Poznání blokuje sama dualita.

Jak tento problém vyřešit?

Odpověď: dualita – umělý, fiktivní základ pro iluzi oddělenosti. Je generována určitým úhlem pohledu, a ten zase – všemi aspekty myšlení, včetně milionů odsudků, hodnot, selektivity, zaujatosti a nedůvěry. Tyto aspekty vznikají ze symbolismu, omezených paradigmat a limitů kontextu. Teprve ve fiktivních omezeních kontextu může být udělán úsudek nebo cokoliv ohodnoceno. Skutečnost, že mnohé názory podporují velké masy lidí, hypnotizuje. Jen málokdo se vyhne půvabu a prestiži hromadného souhlasu. Lidé hledají nápovědu z vnějšku, nikoli zevnitř. Jak řekl Freud, vědomí jednotlivce se rozpouští v bezvědomí davu a masových aktivitách. Masová hysterie dusí morálku. Málokdo dokáže odolat propagandě médií.

Pravda se časem ukáže, ale obvykle příliš pozdě. Jak často lidské chyby vedou k tragédiím, ukazuje na základě analýzy DNA vyvrácení dříve vynesených trestů, končících trestem smrti. Svědectví u soudu je založeno na vnímání, a protože je vnímání zdrojem chyb, takzvaný právní systém je pochopitelně náchylný k chybám. K pravdě nemůžeme dojít hlasováním. Závěr poroty tak není více nežli stanovisko – není faktem. Emoce oslepují vnímání a garantují špatné rozhodnutí. To znamená, že dualita – je rozdělení pravdy, chyba generovaná marností vnímání a egem.

Otázka: Jak vede vnímání k dualitě?

Odpověď: Vymyšlená selektivita vede k polohování – úhlu pohledu, který uměle rozděluje jednotu reality na zdánlivě oddělené části. Ty části se zdají být oddělené, ale v Realitě nejsou odděleny. Rozdělení na části probíhá pouze v mysli. Proto hovoříme o „tam“ a „tady“ nebo „teď“ a „potom“. Nebo náhodně vybíráme části proudu života, které se nazývají „události“ a „incidenty“. Jedním z vážných důsledků takového myšlenkového procesu je falešné chápání kauzálního vztahu. Toto nedorozumění vede k nekonečným lidským problémům a tragédiím.

Otázka: Příkladáte velký význam projasnění povahy příčinné souvislosti?

Odpověď: Při pokusu o opětovné propojení toho, co se nyní koncepčně odděluje v procesech myšlení, byla vynalezena příčinná souvislost, která vysvětluje, co je

nyní vnímáno jako „vztah.“ Ve skutečnosti je zde pouze jedna identita; nic nemá důvod, nic více není potřeba. V newtonovském paradigmatu lineární příčinné souvislosti se zdá, že „to“ vyvolává „něco“. Ve skutečnosti je již vše hotové a úplná jednota překračuje čas, prostor a oddělení nebo určení. Je zřejmé, že nic nemá ani příčinu ani důsledek, jinak by bylo nutné duální rozdělení v čase a prostoru, což je nemožné.

Ztělesněné se ztělesňuje cestou tvoření. Jakýkoliv objekt existuje díky své podstatě, která je vyjádřena v bytí. Všechno co můžeme pozorovat, jsou okolnosti.

Je poměrně snadné vidět, že „příčinou“ všeho jsoucího je dokonalost Vesmíru na vždy jsoucím, je takovým, jakým je, ve všech jeho podobách a projevech. Všechno existuje jako vyjádření identity a podstata všech věcí je emitována jejich přítomností. Vše tvoří samo sebe, je výrazem Božství bytí. Proto každá „věc“ může být jen tím, čím je, protože Vesmír je dokonalý. Prachová částice nemůže změnit místo bez vzdušných proudů, které potřebují prostor, budovu, pozemek, kontinent, planetu, Sluneční soustavu, galaxii, Vesmír...

Všechna tvrzení rozumu jsou subjektivní. Neexistuje lineární funkce události, jejich sekvencí nebo příčinných řetězců. Všechno vyzařuje svou podstatu jako projev bytí.

Všechno existuje samo o sobě, a proto nezávisí na ničem, kromě sebe.

Otázka: „Mýlí“ se ego?

Odpověď: Problém není v tom, že se ego mýlí, ale v tom, že je omezené a zkreslené.

Vidět v egu nepřítele to znamená podlehnout polarizaci, konfliktům, vině, hněvu a studu. Polohování podporuje ego. Rozšiřováním kontextu překonáváme protiklady a rozptylujeme problémy. Lidstvo se zbavuje motivů ega – odsudku, polohování a moralizování. V Realitě již více nejsou žádné protiklady, nejsou vítězové ani poražení.

Například, v iluzorním světě statistiky závisí na tom, jak se definují hranice. Při změně jejich klasifikace se statistika mění. Tak lze vytvořit dojem, že předpokládaná úroveň trestnosti v USA roste nebo se snižuje, a to v závislosti na politickém tlaku nebo na tom, jsou-li některé trestné činy zahrnuty do výběru. Zvyšováním nebo snižováním hodnot kritérií, můžeme libovolný sociální jev představit jako rostoucí nebo se snižující. Proto je svět, popsáný vnímáním, náhodný a sociální „realita“ je tím, co bylo rozhodnuto tak nazývat. Definice definuje vnímání a naopak.

Otázka: Jaký vliv to má na vnímání?

Odpověď: Mysl zpravidla na sebe bere formu jazyka. Jazyk je založen na symbolech, které jsou zase důsledkem bývalého rozdělení a fragmentace celku. Myšlení a způsob myšlení – jedná se o dialog a vyjádření duality. Mohu se zeptat, kdo nebo co myslí, a pro koho. Kdo mluví a kdo poslouchá?

Otázka: Jaký je rozdíl mezi egem a myslí?

Odpověď: Ve skutečnosti je to totéž. Pojem „ego“ se běžně používá k popisu určitých aspektů mysli, ale ego může být široce definováno jako zdroj a proces myšlení.

Otázka: Jak je propojena mysl a meditace?

Odpověď: Účelem meditace – přesáhnout rozum, jeho způsob myšlení a omezené vnímání, překonat tak dualitu a postupně více a více poznávat Jednotu. Myšlení je generované nedostatkem; jeho účel je akvizice. V úplnosti není nedostatek. Všechno je dokonalé, plné a celé. Není o čem ani proč myslet. Neexistují žádné otázky, nejsou potřebné žádné odpovědi. Úplnost je dokonalá a absolutní, není nedokonalost, kterou by bylo třeba doplnit.

Otázka: Když jsou myšlenky – kousky a produkty duality, jak je možné duchovní učení předat slovy bez zkreslení?

Odpověď: Koncepce mají úroveň moci, které mohou být kalibrovány. Energie koncepce je založena na pravdivosti prohlášení, plus úrovni vědomí sdělujícího.

Bez pomoci vyšší energie (například význačného učitele) ego / mysl nemůže přesáhnout samo sebe.

Otázka: Mnohá učení se zdají být dvojznačná a matoucí.

Odpověď: dvojznačnost je sama o sobě iluzorní. Veškerá zdánlivá dvojznačnost se rozptyluje v přítomnosti porozumění. Na úrovni pravdy jsou spory nemožné.

Otázka: Jak je to možné?

Odpověď: Protože pouze to, co skutečně existuje, je Reálné. Neexistuje konfrontace „pravda“ versus „lež“. To, co se nazývá „lež“ neexistuje a není reálné. Jen to, co je skutečné, existuje; vše co se zdá odlišné, je iluzorní a rozptyluje se.

Otázka: Můžete ukázat jiný příklad nebo to objasnit podrobněji?

Odpověď: V Realitě nejsou protiklady. Protiklady jsou jen koncepty řeči a myšlenkových konstrukcí. Podívejme se na zdánlivé protiklady světlo a tma. Tma ve skutečnosti neexistuje; existuje pouze světlo. Okolnost, kterou můžeme přesně popsat jako světlo, je buď přítomna, nebo ne, nebo světlo je přítomno v různých stupních; takže veškeré světlo nebo jeho nepřítomnost lze definovat pouze z hlediska světla – jeho přítomnosti, množství nebo nepřítomnosti. Je zde pouze jedna proměnná: přítomnost nebo nepřítomnost světla. Nelze někde nalít tmu. Je možné vymyslet v nějaké řeči, že nepřítomnost světla se bude nazývat tma, ale v Realitě nebude neexistovat.

Další příklad – držení nebo nevlastnění peněz. V této situaci je jedinou proměnnou – držba peněz. Pojem „chudoba“ předpokládá nepřítomnost držby peněz, ale sama o sobě není chudoba předmětem. Nemůžete vlastnit chudobu. V Realitě nejsou žádné vzestupy a pády. Jsou to definice generované náhodným polohováním. Ani „boom“ ani „spád“, v Realitě neexistuje. Takže celý iluzorní svět ega je vytvořen polohováním, doprovázeným naivitou, která předpokládá, že protiklady mohou

samostatně existovat. Proto viditelný svět existuje pouze v mysli pozorovatele. Nemůže akceptovat jeho nezávislou existenci. V Realitě není nutné rozlišovat mezi „co je“ a „co není“, ale pouze potvrzovat: co ve skutečnosti již je. Proto se falešná potřeba nepopírá, ale pouze pravdivá se potvrzuje.

Otázka: Zdá se, že vyjít za rámec vnímání a duality do Reality

je obtížné a vyžaduje to přeprogramování mysli. Je to vůbec možné?

Odpověď: Významným krokem v evoluci vědomí je, tradičně nazývané, „povznesení se nad protiklady“ a vede k velkému skoku v poznání. Podívejme se na některé snadno pochopitelné příklady. Teplo a chlad, imaginární protiklady zmizí, když budeme předpokládat, že teplo buď je, nebo není. Chlad znamená pouze nepřítomnost tepla; neexistuje sám o sobě. Nemůžeme říci, že v místnosti je „ne-teplo“. Nemůžeme říci, že „nepřítomnost“ je přítomna, nebo že „nic“ neexistuje.

Vezměme si další zřejmý příklad: zdánlivé protiklady viditelné a neviditelné. Je zřejmé, že neviditelnost – to není věc, která existuje nezávisle, takže vyvstává otázka: viditelná pro co nebo koho?

Další příklad – zdánlivé protiklady přítomnost a nepřítomnost. Přítomnost – je realita, kterou je možno ověřit; Nepřítomnost – není stavem sama o sobě. Nemůžeme říci, že nepřítomnost existuje.

Otázka: Stále to zní abstraktně. Můžete uvést konkrétnější příklad?

Odpověď: Elektřina je zapnuta nebo nezapnuta. „Ne-zapnutost“ neexistuje. „Ne-zapnutost“ neproudí po drátě. Jsou to jen jazykové konstrukce. Telegraf může posílat pouze signály; nepřítomnost signálu se nepřenáší. Tak i život buď je, nebo není; smrt nezávisle neexistuje.

Otázka: Můžete uvést neverbální experimentální příklad?

Odpověď: Existuje velmi jednoduchá a zajímavá ukázka tohoto principu. Mnoho lidí je obeznámeno se základním svalovým testováním. Jednoduchá demonstrace ukazuje, že pozitivní nebo pravdivé svaly těla zoceluje a nepravdivé, negativní, falešné nebo škodlivé je oslabuje. Naivní mysli se zdá, že svalovou odezva je buď pozitivní nebo negativní, nebo pravdivá nebo lživá. Ve skutečnosti, jako u elektřiny, to, co existuje nebo to, co je pravdivé, má sílu a svalová reakce je pozitivní. To, co neexistuje nebo je lživé, nemá energii a sílu a ruka oslabuje jednoduše proto, že nemá sílu, nebo elektřinu, aby mohla být silnou. Jinými slovy, neexistuje lež, která dělá ruku slabou; je to jen slovní obrat.

Podobně elektřina pohání motor; když je elektřina vypnutá, motor se zastaví. Neexistuje žádná „ne-elektřina“, která zastaví motor. To, co neexistuje v Realitě, – iluzorní produkt mysli. Nemá to skutečnou nezávislou existenci. Je zbytečné hledat objektivní nezávislý Vesmír, protože takový nemůže existovat. Vše Jsoucí existuje pouze jako subjektivní zkušenost. Nezávislou objektivní realitu nelze ani potvrdit ani popřít. Jakékoli prohlášení je jen pozice. Nikdo se nemůže vyhnout subjektivitě své vlastní existence.

Otázka: Jaký je účel ega?

Odpověď: Nemůžeme říci, jaký je jeho účel; bylo by to jen teologickou racionalizací. Nicméně, jeho hlavní funkce je postavena na pokračování jeho existence skrze udržení iluze samostatného „Já“, s nezávislým přežíváním jeho jedinečnosti a existence. Ve výsledku je náchylné k bolesti, utrpení a strachu ze smrti. Proto ego realizuje svou strategii přežití mnoha různými způsoby: prostřednictvím zisku, strachu ze ztráty a úzkosti o svůj osud.

Otázka: Jaké hlavní, nejdůležitější důsledky jsou spojeny s fungováním ega?

Odpověď: přesvědčení, že „činitel“ stojí za akcí, „myslitel“ za myšlenkami, „cítící“ za pocity. Jsou to iluze, posilující přesvědčení, že člověk je samostatná bytost, poddávající se síle zrození, úmrtí a karmy. Přesvědčení, že člověk je samostatný subjekt, který obsahuje strach, který, mimochodem, zvyšuje všechny instinkty k přežití a základní mechanismy ega: chamtivost, touhu, závist, pýchu, nenávisť a vinu. Vnímání sebe sama jako samostatný subjekt automaticky vytváří dualitu. Je založena na „Já“ a „ne-Já“, „tady“ a „tam“, „ted“ a „potom“, a tak dále.

Otázka: Co je hlavním zdrojem vlastní propagace ega?

Odpověď: Pokládá se za samostatný subjekt, ego odolává iluzi, založené na strachu z nebytí. Je to strach z konce, strach, že nepřežije. Jeho pohled na realitu je velmi omezený, a neví, co leží za ní. Ego nemůže vnímat Nekonečnost ani poznat lahodnou Přítomnost, která ho nahradí. Ego lpí na malém vlastním „Já“, protože neví a nemá vědomý zážitek nekonečného klidu a radosti z velkého „JÁ“, které ho pozná a nahradí.

Ego nelze vinit z nevědomosti. Ono neví, že existuje něco mimo jeho vlastní omezeného rámce. Výstup za hranice jeho umělých omezení – to není cíl, který je generován samotným egem. Bez cizí pomoci ego nemůže přesáhnout sebe sama nebo se zbavit vlastní interference a omezení. Podobá se izolovanému kmeni, který také neví, že všude okolo je celý svět. Členové primitivních společností sebe často nazývají „lidmi“ Země. Ego není špatné, není nepřítel, ale jen iluze, která musí být opuštěna, aby byla nahrazena něčím mnohem lepším.

Otázka: Když je ego takové, jak ho popisujete, jak potom přichází osvícení?

Odpověď: Jedná se o funkci spirituality, která informuje, učí, inspiruje, vede a podporuje zkoumání vědomí za hranicemi zkušenosti ega. Ti, kteří došli po cestě velkého poznání, informují svět o svých zjištěních a nabízejí zájemcům, aby je následovali. Přestože se podle statistiky osvícení nestává často, ale stává se to docela pravidelně, aby se celkově nashromáždil dostatek učení, majících významný dopad na celé lidstvo. Každá osvícená bytost, díky prozkoumání její energie, mlčky dodává nový kontext a rozšiřuje paradigma lidského vědomí. Pochopení, že je možné povznést se k vyšším úrovním vědomí, prostupuje a inspiruje všechny znalosti, a vytváří celkový kontext lidské zkušenosti. Směřování k rozvoji je ze samé podstaty vlastní všem společností a kulturám, individuálně i kolektivně. Lidské impulsy vytváří historii civilizace jako touhu člověka o své zdokonalení. Navzdory

skutečnosti, že jeho snahy jsou často mylné, sama touha tam pořád je.

Otázka: Svět, který vidíme a prožíváme, je projekce mysli, která nemá nezávislou existenci. Existuje pouze jako vnímání. Jak to lze vysvětlit?

Odpověď: Začneme jednoduchým příkladem. Slyšíme, že ve světě je „problém“ nebo je u pozorovatele? Docela snadno můžeme zjistit, že všechny „problémy“ existují pouze v mysli pozorovatele, jako důsledek přijetí nějakého hlediska. Všechny „problémy“ jsou generovány jen myšlenkovými konstrukcemi, ale neexistují ve světě.

Touha a jiné pozemské vášně a systémy víry vedou k selektivnosti vnímání. Podíváme se na takzvané znaky „zvěrokruhu“ a „suhvězdí“, která, jak předpokládáme, jsou na nebi. Pokud v noci vyfotografujeme hvězdnou oblohu a podíváme se na ně s otevřenou myslí, je zřejmé, že je možné provést libovolnou čáru mezi jakoukoli skupinu světlých bodů a získat obrysy libovolné známé figury. Na mapě hvězdné oblohy, můžeme nakreslit psa, kočku, vůz se čtyřmi koňmi – cokoliv. V realitě kosmu neexistují; souhvězdí neexistují nikde s výjimkou představivosti pozorovatele. Z jiného úhlu pohledu v kosmu nemůže být pozorováno žádné z dobře známých souhvězdí s krásnými jmény.

Otázka: Proč se tedy objevuje tolik chybných pozorování a systémů víry?

Odpověď: Jazyk vytváří a definuje systémy a formy myšlení, které se pak promítají do celého světa. To je antropomorfní zvyk. Vidíme velký strom vedle malého a říkáme, že velký strom, „dusí“ malé, bere mu světlo. Nebo říkáme, že bouře byla nelítostná a krutá, nebo že jeden strom je krásný a druhý, vedle něj – pokřivený a ošklivý.

Naivní antropomorfní tvrzení je běžný jev. Když něco nazýváme dobrým, máme na mysli, že to tak chceme. Když něco nazýváme špatným, máme na mysli, co nechceme.

Ve světě jako takovém neexistují dodatky, příslovce nebo předložky; neexistují ani posloupnosti, události nebo jevy. Dokonce i slovesa jsou vždy nesmyslná. Nic „nedělá“ nic.

Dokonce i podstatná jména – jsou zdrojem iluze vnímání, protože podstatné jméno označuje libovolný soubor omezení a kvalit, které prvotně existovaly jen v mysli pozorovatele.

Nejtěžší věc je uvidět, že vše je kompletní a absolutní, a existuje jako svá vlastní identita. Neexistují žádné „věci“ a i v případě, že by nějaká věc existovala, nebyla by jejím jménem. Když řekneme „tato židle,“ pak popíráme úplnost, integritu a absolutní vlastní identitu všeho jsoucího. Když říkáme „to je židle“, pak říkáme, že A je vlastně B. Název, obraz, myšlenka židle – je také něco jiného, než čím se stalo křeslo, ale mysl lze snadno oklamat nominalizací a jazykovou konvencí.

Abstrakce – lingvistické konvence; neexistují v jednotlivostech. Jazyk – je metafora. Všichni jsme narazili na důmyslně uspořádané snímky se skrytými obrázky. Děti milují „hledání kočky“ na těchto obrázcích. Mysl to dělá neustále, znovu a

znovu, ze zvyku. Svět vnímání se formuje známými formami a obrazy, které jsou spojeny systémy víry a jsou nabitě emocemi. Vyvolává-li objekt či situace lásku nebo nenávisť, strach nebo obdiv, vypadá-li ošklivý nebo krásný – záleží na pozorovateli. Takové vlastnosti ve světě neexistují. Přídavná jména ve skutečnosti neexistují.

Když se vědomí rozvine do vyšších úrovní, mění se vzhled a chování světa. Jakmile vědomí dosáhne vyšších úrovní (nad 500), krása a dokonalost světa je prosvětlována Božím svitem, jako podstata jeho bytí. Všechny zřejmé formy a rozdělenost mizí, vše se jeví být vzájemně spojené a neoddělitelné od všeho ostatního. Tehdy člověk nalezne nekonečný zázrak časem neohraničeného tvoření. Vše se chápe jako jedno celé, dokonalé a dokončené. Po poznání vlastní identity všechno vypadá absolutně dokonalé ve své podobě Božského bytí. Nedokonalost existuje pouze v myšlenkách rozumu. V takovém světě, jakým je, nedokonalost neexistuje.

Když se vědomí dostává za úrovně 600, 700 a ještě výše, samotný svět také mizí. Zůstává pouze neztělesněné a ztělesněné, které existuje výhradně ve vnímání. Absolutní Realita sama o sobě ztrácí formu, protože je přítomna ve všech formách.

Otázka: Je možné se naučit dosáhnout takových úrovní vědomí?

Odpověď: Jejich pochopení odhaluje sebe sama; dosáhnout ho uměle nelze. Duchovní učení neprobíhá lineárně jako v logice. Znamená mnohem více, než jen znalost duchovních principů a disciplín; je to otevřené poznání i poznání sebe sama. Nedo víme se nic „nového“, ale to, co již existuje, se představuje jako zcela zřejmé.

Následující část: [Kapitola 13. Vysvětlení](#)